

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **CIJAZ Group a.s.**, IČO 29211085
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Janem Vokálem
sídlem Bratislavská 12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. 33727-2/2016-900000-304.1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „Celní úřad“) ze dne 5. 5. 2016, č. j. 68618-11/2016-

530000-32.4, a toto rozhodnutí potvrdil. Celní úřad přitom svým rozhodnutím rozhodl dle § 58 odst. 3 a 4 zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu (dále jen „zákon o povinném značení lihu“) o zajištění lihu, který není ve spotřebitelském balení a je považován za líh neznačený ve smyslu § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu. Jednalo se přitom o neznačený líh skladovaný v prostorách nemovitosti na adrese P. 765, X M. (dále jen „kontrolovaný objekt“), která byla v době provedení kontroly Celním úřadem vlastněna a provozována žalobcem (přesné vymezení zajištěného lihu uvedl Celní úřad v příloze svého rozhodnutí, jednalo se o líh v kovové nádrži o celkovém objemu 10 000 l a v sedmi dalších nádobách o objemu od 40 do 120 l).

2. Z rozhodnutí Celního úřadu vyplývá, že se 27. 4. 2016 pracovníci Celního úřadu dostavili do kontrolovaného objektu za účelem provedení místního šetření ve smyslu § 80 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) ve věci kontroly skladování vybraných výrobků a kontroly jejich zdanění ve smyslu § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Při místním šetření bylo zjištěno, že v určených místech kontrolovaném objektu jsou skladovány tekutiny senzorkým posouzením označené za „lihové tekutiny“ (předmětem zajištění dle rozhodnutí Celního úřadu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 68618-11/2016-530000-32.4, se staly tekutiny nalezené v objektu označeném jako „plechová přístavba bezprostředně navazující na bývalou umývárnu lahví“; dále také jen „předmětný líh“).
3. V průběhu místního šetření bylo vedeno s osobami jednajícími za žalobce ústní jednání. Tímto způsobem nebyl s určitostí zjištěn jak vlastník předmětného lihu, tak ani osoba, kterou by bylo možno označit za „skladovatele“ předmětného lihu. Důvodem, proč tak nebylo učiněno, byla především skutečnost, že osoby účastníci se ústního jednání svá tvrzení vedly pouze v pravděpodobnostní rovině, v rovině domněnek, s odkazem, že tyto své domněnky doplní do určité doby. Taktéž tato tvrzení (domněnky) nebyly schopny dokázat předložením listinných důkazů (osoba jednající za žalobce do protokolu k předmětnému lihu uvedla, že *„s největší pravděpodobností se jedná o výsledek pěstitelského pálení, a to osob sdružených v Občanském sdružení Slovácko 175“*. Tuto skutečnost však osoba jednající za kontrolovanou osobu nebyla schopna prokázat.).
4. Dále se z rozhodnutí Celního úřadu podává, že provedením kontroly plnění povinností při nakládání s lihem stanovených v zákoně o povinném značení lihu bylo zjištěno, že předmětný líh není ve spotřebitelském balení ve smyslu § 5 zákona o povinném značení lihu, a to pro zjevnou skutečnost, že není v obalu odpovídajícím limitu a provedení obalu, který je uveden právě v § 5 zákona o povinném značení lihu. Jelikož osoba jednající za žalobce nebyla schopna prokázat, že by předmětným lihem byl líh uvedený v § 15 odst. 2 písm. c) bodech 1 až 5 zákona o povinném značení lihu, pracovníci Celního úřadu pojali podezření, že předmětný líh je lihem neznačeným ve smyslu § 15 odst. 2 zákona o povinném značení lihu. Jako takový, dle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o povinném značení lihu, předmětný líh zajistili. Zajištění neznačeného lihu bylo oznámeno osobám jednajícím za žalobce.
5. V průběhu prováděného místního šetření byly dále odborně odebírány referenční vzorky předmětného lihu, o čemž byly sepsány protokoly o odběru vzorků, které byly následně předány žalobci. O provedeném místním šetření byl dle § 60 daňového řádu sepsán protokol o místním šetření ze dne 2. 5. 2016, č. j. 68618-2/2016-530000-32.4.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i Celního úřadu zrušil a aby žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
7. Žalobce převážně zopakoval své odvolací námitky a uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za celkově nesprávné. Žalovaný totiž nepřisvědčil jeho důvodným odvolacím námitkám, kdy Celní úřad rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu a dovodil tak nesprávné právní závěry. Nebyly přitom dány, v důsledku nedostatečného zjištění skutkového stavu, podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění předmětného lihu. Rozhodnutí Celního úřadu je tak také nepřezkoumatelné a bylo vydáno „předčasně“.
8. Žalobce vyjádřil v žalobě názor, že jakékoli důvody pro zajištění lihu nacházející se v kovové nadzemní nádrži č. 136 (dále je „kovová nádrž“), která byla v soupisu zajištěného lihu označena jako položka č. 1, již zcela pominuly, a není tak na místě, aby byl daný líh nadále zajištěn. Žalobce v tomto směru poukázal na to, že nebylo ani žádného důvodu, aby k zajištění lihu v kovové nádrži došlo; i za stavu, kdy prohlášení osob jednajících za žalobce nebylo doloženo dalšími podklady, bylo možné z veřejně dostupných zdrojů zjistit, že na adrese, kde se předmětná kovová nádrž nachází, má sídlo Občanské sdružení Slovácko 175, IČ 266 74 556 (dále jen „spolek Slovácko 175“), v jehož vlastnictví je právě daná nádrž. Tuto nádrž má zmíněný spolek na základě nájemní smlouvy umístěnu právě v plechové hale, která byla kontrolována. Žalobce se tak domnívá, že obsah umístěný v kovové nádrži pochází zčásti ze vzorků ovocných pálenek, pocházejících z výstav letech 1997 až 2005, kdy tyto zbylé vzorky byly spolku Slovácko 175 věnovány, a v to v celkovém množství 2 925 l a.a. (litrů absolutního, 100 %, alkoholu). Obsah kovové nádrže je dále zčásti tvořen též pálenkou vypálenou v pěstitelských pálenicích, kdy si jednotliví členové spolku Slovácko 175 nechali v minulých letech vypálit pálenku v celkovém množství 1 679 l a.a. Tento objem byl následně částečně vlit do dané kovové nádrže a částečně též do jiných nádob, které byly spolu Slovácko 175 k dispozici, „*kdy tímto postupem docházelo k experimentálnímu míchání jednotlivých pálenek*“. Obsah kovové nádrže je tedy v majetku jednotlivých členů spolku Slovácko 175, kteří jej zde mají uschován na základě uzavřených smluv o úschově. Podklady týkající se úschovy již byly Celnímu úřadu na základě jeho výzvy dokládány a je tak k zřejmé, že ovocná pálenka uschovaná v kovové nádrži je lihem uvedeným v § 15 odst. 2 písm. c) bodu 4. zákona o povinném značení lihu. Žalobce v tomto ohledu odkazuje na své dřívější vyjádření týkající se označení vlastníků lihu a za tím účelem doložené podklady k prokázání svého tvrzení.
9. Žalobce tak má za to, že vlastníkem zajištěného lihu v kovové nádrži je spolek Slovácko 175, kdy předmětný líh pochází zčásti z pěstitelského pálení, zčásti byl danému spolku darován. Napadená rozhodnutí tak byla vydána „předčasně“.
10. Žalobce uzavírá, že dle jeho názoru byl rozhodnutími správních orgánů zkrácen na svých právech, kdy ve věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Žalobce byl ochoten poskytnout žalovanému k potřebným zjištěním jakoukoli součinnost tak, aby věc byla správně vyšetřena a byly odstraněny nedostatky a nejasnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že navrhuje zamítnutí žaloby, případně její odmítnut, a to s ohledem na to, že zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu lze

považovat za institut obdobný zajištění vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních, přičemž ve vztahu k tomuto příbuznému institutu dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru, že se jedná o rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu dle § 70 písm. b) s. ř. s.

12. Ve zbytku považoval žalovaný své rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí Celního úřadu, za správné, přičemž v podrobnostech na tato rozhodnutí odkázal a připomenul skutkové okolnosti, které byly popsány v rozhodnutí Celního úřadu.

IV. Ústní jednání

13. Při ústním jednání dne 25. 9. 2018 žalobce poukázal na mezitímní vývoj věci, kdy účastníkem příslušných řízení se stal majitel zajištěného lihu, spolek Slovácko 175, s nímž je vedeno jak správní řízení o případném doměření spotřební daně, tak řízení sankční. Celý případ vznikl na základě udání, jehož cílem bylo zlikvidovat žalobce a jeho majetkovou podstatu. Proto také žalobce podával ve věci odvolání, neboť chtěl, aby Celní úřad začal jednat s tím, kdo je skutečným vlastníkem lihu, s tím, kdo byl oprávněn nakládat s prostory, kde se líh nacházel. Žalobce si uvědomuje, že napadené rozhodnutí je předběžného charakteru, že meritorně bude rozhodováno až v řízení o zabrání věci, popřípadě o uložení správní sankce. Od samého počátku přitom bylo zřejmé, kdo je vlastníkem lihu a uživatelem prostor, což bylo zjevné již od zahájení řízení – daný fakt uváděl i oznamovatel, na jehož popud k zajištění lihu došlo; proto bylo od počátku zřejmé, vůči komu mělo řízení a rozhodnutí o zajištění lihu směřovat. S touto osobou také mělo být následně jednáno. Žalobce tak není subjektem, jemuž mělo být rozhodnutí adresováno a doručováno, proto se také proti tomuto rozhodnutí brání. Nyní jde o to, aby náhodou nedošlo ke „zpětnému řešení“ a žalobce nebyl činěn zodpovědným za něco, za co nemůže odpovědnost nést. Jak již bylo řečeno a doloženo, zajištěný líh patří spolku Slovácku 175, kdy ten začal slévat zbytky z výstav ovocných pálenek. V současné době, jak bylo výše zmíněno, je s tím to spolkem správně jednáno v odpovídajících správních řízeních a naopak od počátku nemohlo napadené rozhodnutí směřovat vůči žalobci.
14. Žalovaný poukázal na podstatu principu zajištění dle zákona po povinném značení lihu, kdy účelem daného řízení je zabránit nakládání s lihem, kdy o osudu zajištěného lihu bude rozhodováno až v následném řízení, což se v dané věci také stalo. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno se spolkem Slovácko 175. Příslušné nájemní smlouvy nebyly totiž předloženy v rámci místního šetření, ale až následně. Navíc daný spolek byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu skladování neznačeného lihu a bylo vysloveno zabrání lihu – vlastník totiž nebyl prokázán, kdyby bylo vlastnictví prokázáno, rozhodovalo by se o propadnutí, nikoli zabrání lihu, jak uváděl žalobce.
15. Soud poté konstatoval obsah listin, které předložil žalobce při jednání. Jednalo se jednak o repliku k vyjádření žalovaného, z níž plyne, že: řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 16. 6. 2017 se spolkem Slovácko 175, a to právě ve věci povinného značení zajištěného lihu. Navíc v daném rozhodnutí o správním deliktu, nyní napadeném žalobou u Městského soudu v Praze, se zmatečně tvrdí, že vlastníkem lihu je osoba odpovědná za správní delikt, kdy ta má být i vlastníkem objektu a oploceného nádvoří. Se spolkem Slovácko 175 bylo rovněž zahájeno řízení o vyměření spotřební daně, toto řízení tedy nebylo zahájeno se žalobcem. Z toho všeho vyplývá, že počáteční tvrzení žalobce ohledně vlastníka zajištěných lihovin bylo potvrzeno a navíc mělo být napadené rozhodnutí od

samého počátku adresováno jinému subjektu, a to vlastníku lihu, a nikoli vůči žalobci, s nímž bylo následně vedeno jednání a vůči němuž napadené rozhodnutí směřovalo. Žalobce dále předložil žalobu, kterou u Městského soudu v Praze podal spolek Slovácko 175, to proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 11. 5. 2018, č. j. 19097-2/2018-900000-31, ve věci uložení pokuty za porušení zákazu nakládat s neznačeným lihem. Dále žalobce předložil oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 20209-4/2017-530000-12, jímž Celní úřad zahájil správní řízení o správním deliktu, kterého se mělo v souvislosti se zajištěným lihem dopustit spolek Slovácko 175. Konečně žalobce doložil odvolání spolku Slovácko 175 proti platebnímu výměru na spotřební dan z lihu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 126164/2018-530000-32.4, kdy tento platební výměr vydal opět Celní úřad a vyměřil jím spolku Slovácko 175 spotřební daň z lihu za zdaňovací období duben 2016 v celkové výši 1 476 300 Kč.

V. Posouzení věci soudem

16. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Celního úřadu) včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Dle § 6 zákona o povinném značení lihu se „[n]akládáním s lihem [...] pro účely tohoto zákona rozumí výroba, zpracování, prodej nebo jiný převod, přeprava, doprava, skladování, převzetí, užití, držení, dovoz nebo vývoz lihu.“
18. Dle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu „[j]e zakázáno nakládat s neznačeným lihem“. Dle § 15 odst. 2 písm. c) se neznačeným lihem pro účely zákona o povinném značení lihu rozumí líh, „který není ve spotřebitelském balení s výjimkou lihu, který je
 1. osvobozen od spotřební daně nebo podmíněně osvobozen od spotřební daně,
 2. umístěn před jeho značením v daňovém skladu podle zákona o spotřebních daních nebo v jiných prostorách povolených nebo určených správcem daně,
 3. dovezen na daňové území České republiky ze třetích zemí pod celním dohledem a následně umístěn v celním skladu, ve svobodném pásmu nebo svobodném skladu, anebo dočasně uskladněn na místě povoleném nebo určeném celním úřadem,
 4. výsledkem pěstitelského pálení ovoce podle zákona o lihu, nebo
 5. dovážen fyzickou osobou pro její osobní potřebu; to neplatí, pokud se tento líh nachází v prostoru, ve kterém dochází ke konečnému prodeji lihu“.
19. Podle § 5 odst. 1 zákona o b) nad 1 litr a současně do 3 litrů, povinném značení lihu se „[s]potřebitelským balením [...] pro účely tohoto zákona rozumí nádoba nebo jiný obal o objemu
 - a) do 1 litru, nebo
20. pokud se jedná o nádobu vyrobenou ze skla“.
21. Podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o povinném značení lihu „[s]právníce daně nebo jiný orgán příslušný k proěřování plnění povinností při značení lihu nebo při nakládání s lihem zajistí [...] neznačený líh“.

22. Na základě citované právní úpravy a po prostudování rozhodnutí Celního úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného, a po seznámení se s obsahem správního spisu konstatuje soud následující:
23. Žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a zároveň předčasnost vydání rozhodnutí o zajištění předmětného lihu. V tomto směru soud souhlasí s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, kteroužto argumentaci žalovaný uvedl i ve vyjádření k žalobě, že rozhodnutí celního úřadu (o zajištění lihu) vydané dle § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu je rozhodnutím předběžným, jehož smyslem je zajistit vybrané výrobky v souvislosti s dalším řízením vedeném podle zákona o povinném značení lihu dle jeho části šesté (v době rozhodování žalovaného a Celního úřadu zákon v tehdy účinném znění ve své části šesté řešil problematiku správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob, přestupků na úseku nakládání s lihem a nakládání s kontrolními páskami, a své hlavě třetí, v ustanoveních § 68 až 70, propadnutí a zabránění věci).
24. Konkrétně žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že lze „*institut zajištění podle § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu považovat za rozhodnutí předběžné povahy, tj. jde pouze o předběžné opatření, nejedná se o meritorní rozhodnutí, které by mělo za následek ‚definitivní‘ následek pro účastníky řízení. Za tímto účelem bude vedeno další řízení, jehož účelem bude zjištění skutečného skutkového stavu věci. Výsledkem takto vedeného řízení teprve bude vydání rozhodnutí, dle něhož budou postaveny najisto skutečnosti, o nichž měl při vydání rozhodnutí o zajištění správce daně toliko důvodné pochybnosti.*“
25. S takto obecně vymezeným přístupem soud, jak již bylo řečeno, vyslovuje souhlas, kdy dodává, že již v napadeném rozhodnutí žalovaný případně odkázal na podobnost institutů zajištění lihu dle § 58 zákona o povinném značení lihu a zajištění vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních. Jak k ustanovení § 58 zákona o povinném značení lihu uvádí důvodová zpráva k předmětnému zákonu (viz sněmovní tisk č. 939/0 dostupný v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR na adrese www.psp.cz), „[j]de o ustanovení upravující výkon působnosti správních orgánů ve vztahu k zajištění plnění povinností při značení lihu navazující na novelu zákona o spotřebních daních 2013, která nově formuluje právní úpravu působnosti správních orgánů při zajištění plnění povinností podle zákona o spotřebních daních. Vzhledem k úzké příbuznosti působnosti správních orgánů podle § 58 návrhu zákona s úpravou zákona o spotřebních daních byl také v tomto případě zvolen obdobný legislativní přístup.“
26. Jelikož zmíněné instituty dle zákona o povinném značení lihu a dle zákona o spotřebních daních vychází z podobných principů, lze na problematiku zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu přiměřeně vztáhnout i početnější judikaturu Nejvyššího správního soudu k zajištění vybraných výrobků dle zákona o spotřebních daních. Je tak možné dokázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006, č. j. 2 Afs 198/2005-88, publikovaný pod č. 1536/2008 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého „[ú]čelem zajištění věci je však právě zajistit věci u kterých je potřeba prověřit, zda daňová povinnost byla splněna a zabránit tak případnému jednání, které by toto zjištění znemožnilo. Z toho plyne, že kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo ke splnění daňové povinnosti, s naprostou jistotou a ve všech detailech, nýbrž zpravidla

pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a někdy jen v základních rysech. Je proto možné a nikoli nepravděpodobné, že někdy dojde k zajištění věcí, u kterých daňová povinnost splněna byla nebo k jejíž správě nejsou celní úřady příslušné.“ Zároveň Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 60/2013-31, konstatoval, „že řízení o zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních je „řízením předběžným“ a že příslušný celní orgán při zajišťování výrobků na místě kontroly vychází jen z předběžně zjištěných skutečností, které nemá a nemůže mít postaveny najisto. Celní orgán musí pouze posoudit, zda zjištěné skutečnosti důvodně nasvědčují tomu, že zákon o spotřebních daních byl porušen.“

27. Taktéž lze v daném kontextu, v návaznosti na dále uvedené, přiměřeně zmínit nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 196/2018-42 (krajský soud si je vědom skutečnosti, že citovaný rozsudek se týká především fáze následující po zajištění vybraných výrobků, tedy rozhodování o jejich zabránění), dle kterého „[c]ílem řízení o zajištěných vybraných výrobcích není zjišťování a určení jejich skutečného vlastníka, nýbrž prokázání, zda s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. [...] Správní orgány se otázky vlastnického práva věnovaly v rozsahu nezbytném pro popsání účel daňového řízení.“
28. Z obsahu správního spisu a rozhodnutí celních orgánů vyplývá, že v průběhu místního šetření konaného v prostorách žalobce bylo zjištěno skladování lihu v množství převyšující limit pro osobní spotřebu, což ostatně ani sám žalobce nepopírá. V případě výše zmíněné kovové nádrže o objemu 10 000 l, v níž bylo dne 23. 5. 2016 (viz protokol č. j. 68618-17/2016-530000-32.4) zjištěno skutečné množství 8 219 l tekutiny, a v souvislosti s níž žalobce zejména formuluje svou nynější žalobu, k dotazu pracovníků Celního úřadu, o jaký líh se jedná, zástupce žalobce jakožto kontrolované osoby dne 28. 4. 2018 uvedl, že s největší pravděpodobností je vlastníkem tekutin spolek Slovácko 175, vlastníkem obalů, v nichž jsou tekutiny uskladněné, jsou třetí osoby (včetně žalobce) a původ daných tekutin je nejasný, přičemž dispoziční právo k nim má spolek Slovácko 175. Dne 2. 5. 2016 do téhož protokolu (č. j. 68618-2/2016-530000-32.4) tatáž osoba uvedla, že v případě dotčených tekutin se s největší pravděpodobností jedná o výsledek pěstitelského pálení, a to osob sdružených ve spolku Slovácko 175. Tuto skutečnost však osoba jednáající za kontrolovanou osobu nebyla schopna v době konání šetření jakkoli doložit a hodlala je doložit později (ve lhůtě cca 15 dnů).
29. Lze rovněž souhlasit se závěry žalovaného, že žalobce v průběhu místního šetření ke skladovanému lihu nebyl schopen předložit doklady o zdanění, ani žádné jiné doklady, ze kterých by bylo možno ověřit, o jaký druh lihu se jedná. Setrval-li žalobce ohledně existence pěstitelského pálení pouze v rovině tvrzení, za situace, kdy není možné pouhým okem tuto skutečnost ověřit, nezbylo Celnímu úřadu, než odebrat ze skladovaných tekutin vzorky a tyto odeslat za účelem zjištění druhu lihu k analýze. Teprve výsledky rozborů odebraných vzorků, podrobně zdokumentované v rámci správního spisu, byly způsobilé postavit najisto, zda se jedná o líh výhradně z pěstitelského pálení ovoce, na který by se nevztahovala povinnost značení tak, jak namítá žalobce.
30. Soud se ztotožňuje s žalovaným také v tom, že zjistil-li Celní úřad v rámci konání místního šetření skladování lihu, přičemž s ohledem na způsob jeho skladování nebylo možné vyloučit, že žalobce porušuje povinnost stanovenou v § 15 odst. 1 zákona o povinném

značení lihu, resp. nakládá s lihem, který je ve smyslu zákona o povinném značení lihu lihem neznačeným, bylo na místě líh zajistit.

31. Jak již bylo řečeno, ustanovení § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu stanoví případy, za kterých není líh, který se nenachází ve spotřebitelském balení, považován za neznačený líh; jednou z výjimek je situace, kdy jde o líh z pěstitelského pálení ovoce podle zákona o povinném značení lihu (bod 4. zde citovaného ustanovení). V praxi tak nebude zajištěn neznačený líh, pokud osoba, která s ním nakládá (viz § 6 zákona o povinném značení lihu, kdy žalobce naplnil definici nakládání s lihem v smyslu daného ustanovení minimálně v podobě jeho skladování), prokáže, že se jedná o líh z pěstitelského pálení ovoce.
32. Tuto skutečnost je zapotřebí prokázat způsobilými důkazními prostředky, nikoli toliko prohlášením, že tomu tak zřejmě asi je, jak se stalo v projednávané věci. Za situace, kdy celní úřad v průběhu místního šetření zjistí, že osoba nakládající s lihem má ve svých prostorách uskladněn líh, který nebyl ve spotřebitelském balení, a současně v důsledku absence potřebných dokladů není možné vyvrátit pochybnosti o tom, zda jde o líh, který není považován za líh neznačený ve smyslu § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu, postupuje celní úřad správně, když skladovaný líh zajistí.
33. Je také třeba zopakovat, že zajištěním neznačeného lihu není s konečnou platností rozhodnuto o jeho osudu. Smyslem institutu zakotveného v § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu totiž je líh pro účely řízení o deliktu dočasně zajistit tak, jak předpokládá např. § 68 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, dle kterého správní orgán uloží propadnutí a) neznačeného lihu, b) kontrolní pásky, c) padělků kontrolní pásky nebo d) jiné věci.
34. S ohledem na konstatované skutečnosti se soud nedomnívá, že by Celní úřad rozhodl o zajištění neznačeného lihu „předčasně“. Podmínky pro aplikaci § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu byly v projednávané věci naplněny.
35. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že obsah kovové nádrže je ve vlastnictví (jednotlivých členů) spolku Slovácko 175, přičemž podklady týkající se úschovy byly správními orgány k výzvě doloženy, nelze s tímto tvrzením tak zcela souhlasit.
36. Dle obsahu správního spisu žalobce informaci, že vlastníkem kovové nádrže je spolek Slovácko 175 a vlastníky v ní zjištěného lihu jsou členové toho spolku, zaslal Celnímu úřadu až po vydání rozhodnutí o zajištění lihu, a to podáním ze dne 25. 5. 2016; tuto skutečnost doložil nájemní smlouvou ze dne 3. 4. 2010, dle které žalobce pronajal v místě místního šetření („plechová přístavba bezprostředně navazující na bývalou umývárnu lahví“) jmenovanému spolku prostor o rozměru 5 x 3 m na uskladnění nerezové nádrže. K dalšímu lihu, který byl zajištěn napadeným rozhodnutím Celního úřadu, žalobce uvedl, že má za to, že jeho vlastníkem je spolek Slovácko 175, potažmo jeho členové.
37. K dotčenému lihu, vyjma toho, který byl umístěn v kovové nádrži, tedy žalobce nedoložil ničeho konkrétního. Hmatatelnější skutečnosti a doklady uvedl pouze ke kovové nádrži a lihu v něm uskladněnému. Přesto nebyl nijak doložen původ tohoto lihu, stále tedy panovaly pochybnosti o tom, zda se na něj vztahuje některá z výjimek dle § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu, zejména bod 4. tohoto ustanovení. Do dispozice Celního úřadu se před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného dostalo pouze

sdělení spolku Slovácko 175 ze dne 18. 5. 2016, v němž zástupce toho spolku líčí pozadí osobních sporů (vyřizování si účtů ze strany bývalého zaměstnance dotčených provozoven, který má být členem „organizované skupiny“), které vedly k zásahu Policie ČR a následně Celního úřadu ve vztahu k zajištěnému lihu, historii spolku, jeho cíle; zástupce spolku uvedl významné členy spolku, kdo všechno byl z významných osobností obdarován lihovinami náležejícími spolku a jak tyto význačné osoby pálenky spolku „chválily“. V danou chvíli nad rámec těchto sdělení však nedoložil nic dalšího konkrétního, kdy navíc lze poznamenat, že u zmíněného zástupce spolku, pana P. V., nebylo zřejmé jeho oprávnění jednat jménem spolku, kdy soud nadto nepřehlédl, že to byl právě pan V., který při místních šetřeních vystupoval jménem žalobce. Je tedy zřejmé, že prostor pro doložení rozhodných skutečností vytvořen byl, avšak Celnímu úřadu ani žalovanému relevantní podklady – ve vztahu k rozhodnutí o zajištění lihu – předloženy nebyly (např. smlouvy o úschově či jiné dokumenty osvědčující vlastnictví, způsob nabytí lihu jednotlivými členy spolku nebo doklady o pěstitelském pálení). Jediným vodítkem snad mohly představovat fotografie (přiložené ke zmíněnému sdělení zde dne 18. 5. 2016) lahví s destiláty, jejich etikety nesly označení vztahující se k významným členům či sympatizantům spolku („Uzlovica“, „Zemanovka“, „Čubovica“; viz také fotodokumentace Celního úřadu s fotografiemi nádob označených „Slivoňova Uzlovica“ či „Zemanovka“, přičemž tyto tekutiny ovšem nebyly mezi tekutinami zajištěnými nyní napadeným rozhodnutím Celního úřadu).

38. Konkrétnější údaje a podklady pak byly doloženy v dalším sdělení spolku ze dne 25. 5. 2016, v němž jsou uvedeni např. členové spolku, kteří si měli v letech 1990 až 2006 nechat vypálit ovocnou pálenku a nechat si ji uložit v prostorách žalobce. Toto vyjádření se sice primárně týkalo lihu, který byl zajištěn jiným rozhodnutím, a to ze dne 29. 4. 2016, č. j. 68618-5/2016-530000-32.4, nicméně pan V. sdělil údaje i k dalším zajištěným lihovinám a jejich původu. Uvedl tak, že spolek organizoval několik významných „koštů“ pálenek, kdy zbylý objem vzorků z těchto výstav byl darován spolku Slovácko 175 a následně vlit do jednotlivých zajištěných nádob. Docházelo tak *„i k experimentování v podobě míchání těchto pálenek, a to ve všech nádobách, které má spolek ‚Slovácko 175‘ pronajaté a k dispozici“* (např. tedy i v případě kovové nádrže či dalších nádob dle nyní napadeného rozhodnutí Celního úřadu). K tomu byly doloženy katalogy předmětných výstav se specifikací jednotlivých vzorků a jejich vystavovatelů.
39. Z výše uvedeného, stejně jako z rozhodnutí Celního úřadu a žalovaného, jakož i z obsahu správního spisu, tak vyplývá, že údaje o skutečném vlastnictví lihu se pohybovaly buď v rovině domněnek (viz vyjádření zástupců žalobce při místních šetřeních), nebo holých tvrzení, která nebyla nad rámec zmíněné nájemní smlouvy ničím doložena. Na okraj pak k výše uvedenému soud poznamenává, že i kdyby snad Celní úřad či žalovaný dospěli k přesvědčení, že vlastníkem lihu je spolek Slovácko 175, nevedl by nejasný původ tohoto lihu a nedokonale doložené vztahy k němu ze strany jmenovaného spolku k jinému výsledku, než k zajištění lihu právě u žalobce (to se vztahuje zejména na fázi místního šetření, kdy na daném místě a v daném čase nebyly doloženy žádné relevantní podklady); z důvodů skladování lihu (viz shora citovaný § 6 zákona o povinném značení lihu) bylo také namístě, aby rozhodnutí Celního úřadu směřovalo vůči žalobci. Na těchto závěrech sám o sobě nic nemění ani prostý fakt, že na kontrolovaném místě měl spolek Slovácko 175 své sídlo.

40. Rovněž tak soud podotýká, že žalobce o počátku v podstatě pouze velmi vágně, snad jen v dimenzích jakéhosi „rozhořčení“ nad nezákonností postupu a rozhodnutí celních orgánů, specifikoval, v jakých svých právech se vlastně cítí poškozen, pokud tvrdil, že jemu samotnému zajištěný líh nepatří a nepatří mu ani většina obalů tohoto lihu (kdy navíc daný líh byl přecerpán do obalů zajištěných celními orgány). Lze však zřejmě vycházet z jistého dotčení „právní sféry“ žalobce, a to např. v souvislosti s jeho závazky vyplývajícími z nájemních smluv (viz např. smlouva ze dne 3. 4. 2010 uzavřená se spolkem Slovácko 175), popřípadě dotčení právní sféry v tom smyslu, jak jej žalobce specifikoval v rámci jednání před soudem, kdy uvedl obavy, aby navazující (sankční či daňová) řízení nevedla k tomu, že bude na základě rozhodnutí o zajištění lihu činěn za tento líh „odpovědným“.
41. Soud tak v souladu s vyjádřením žalovaného k žalobě shrnuje, že nelze souhlasit s žalobcem, pokud namítá, že jak Celní úřad tak žalovaný v odvolacím řízení nezohlednili zjištěný skutkový stav. Důkazy, jež by dokládaly, že v době konání provádění místního šetření byl skladovaný líh lihem z pěstitelského pálení z ovoce ve smyslu § 15 odst. 2 písm. c) bodu 4. zákona o povinném značení lihu, žalobce nepředložil. Tyto skutečnosti jednoznačně nevyplynuly ani z dalšího šetření. Naopak v mezidobí dne 31. 5. 2016 obdržel Celní úřad výsledky rozboru odebraných vzorků, které vyvrací tvrzení žalobce o tom, že skladovaný líh pocházející výhradně z pěstitelského pálení ovoce. Na základě rozboru vzorků odebraného lihu bylo Celně technickou laboratoří zjištěno, že žádný z odebraných vzorků neobsahuje pouze líh pocházející z ovoce, ale obsahuje i líh pocházející z obilí, líh pocházející z brambor, popřípadě obsahuje pouze líh pocházející z řepného cukru [např. vzorek č. 3, kdy pravděpodobným původem ethanolu je buď bramborový škrob, nebo řepný cukr (viz protokol Celně technické laboratoře o zkoušce ze dne 25. 5. 2016, zn. 23772/2016-900000-020); podobně vzorek č. 5 – viz protokol Celně technické laboratoře o zkoušce ze dne 27. 5. 2016, zn. 23774/2016-900000-020]. Výsledky provedené analýzy tak dodatečně přispívají k závěru o tom, že k zajištění lihu přistoupil Celní úřad zákonně.
42. V daných souvislostech soud znovu zdůrazňuje předběžný charakter rozhodnutí o zajištění lihu, kdy relevantní skutečnosti jsou zjišťovány právě s ohledem na účel daného řízení a rozhodnutí. Pro jejich účely považuje soud zjištění celních orgánů za dostačující. Zároveň soud v souladu s rozhodnutím žalovaného zmiňuje, že v případě rozhodnutí o zajištění lihu se tak nejedná o meritorní rozhodnutí, které by mělo za následek „definitivní“ závěry pro účastníky řízení či ve vztahu k zajištěným věcem. Jak uvedl i žalovaný, za daným účelem se vede další řízení, v jehož rámci bude zjišťován skutečný skutkový stav, kdy jsou stavěny na jisto skutečnosti, o kterých má příslušný orgán v době zajištění pochybnosti.
43. V souvislosti s již přiblíženým charakterem řízení a rozhodnutí o zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu, a také s přihlédnutím k § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, není bez dalšího relevantní argumentace žalobce, že následná navazující sankční a daňová řízení byla vedena se spolkem Slovácko 175, a nikoli s ním. Naopak daná skutečnost potvrzuje jistou „cézuru“ mezi řízením o zajištění lihu a následnými řízeními, kdy žalobce není činěn „odpovědným“ za líh, ke kterému, jak tvrdí, nemá mít vlastnické právo.
44. Závěrem soud uvádí, že věc projednal meritorně a nepřikročil k odmítnutí žaloby, jak dával ke zvážení žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Odkazoval sice na judikaturu Krajského soudu v Ostravě, tu však je třeba považovat za překonanou. Ve vztahu

k příbuznému institutu rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních (k blízkosti tohoto institutu a zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu viz výše) k jednoznačnému závěru, že rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku podle § 42 zákona o spotřebních daních není rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., a proto podléhá soudnímu přezkumu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Afs 347/2016-34, publikovaný pod č. 3569/2017 Sb. NSS, jímž Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 12. 2016, č. j. 65 Af 49/2015-24, které dané zajištění považovalo právě za rozhodnutí ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s.]. Ačkoli tedy lze rozhodnutí o zajištění považovat za rozhodnutí předběžné povahy ve vztahu k následnému řízení např. o propadnutí č. zabrání věci (viz § 68 až § 70 zákona o povinném značení lihu), není možné je považovat za předběžné ve smyslu výluky ze soudního přezkumu.

V. Závěr a náklady řízení

45. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. září 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu